

DESTER

No. 9 SEPTEMBER 1963

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

DAVID O. MCKAY

President van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen.

63ste JAARGANG

Nr 9

INHOUD:

	Blz.
Aan de lezers van de „Ster”	259
De levensbeschrijving van een Profeet	259
Een groot leraar van liefde en eenheid	261
„Wij danken u Heer voor Profeten”	263
Ik eer hem wegens zijn onkreukbaarheid en wijsheid	264
Mijn moeder	265
Reist de wereld rond om leden te inspireren	267
Een liefderijk vriend voor zijn kinderen	269
President Kennedy eert David O. McKay	271
Wat Joseph Smith zeide over het uitlok- ken van kwaad	271
De vraag van de maand	272
Een getuigenis	274
De dode zeerollen	275
Tijde van vrede, orde en overvloed zo lang het volk God diende	280
Tempelreis 1963	283
Verslag van 3e kwartaal conferentie van de Hollandse Ring	285
„De Gaande en de Komende man” in de Hollandse Ring	289
„. . . En verdere mutaties in de Hollandse Ring”	289
Gebeurtenissen in de Zending	290

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Aan de lezers van de „Ster”

Dit nummer is voor een groot deel gewijd aan President David O. McKay, het Hoofd van Christus' Kerk op aarde, die, wanneer ge dit leest, de achtste van deze maand zijn negentigste verjaardag, naar wij hopen en bidden, in goede gezondheid te midden van zijn geliefden, zal hebben gevierd.

Van harte sluiten wij ons aan bij de laatste regel van President Hugh B. Brown's bijdrage: „Wij danken U, Heer, voor Profeten”. Wij danken U Heer voor de Profeet David O. McKay.

Redactie van de Ster

De levensbeschrijving van een Profeet

David O. McKay is sinds 9 april 1951 President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Toen werd hij in deze positie door de leden van de Kerk ondersteund, die in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City verzameld waren. Hij volgde George Albert Smith op die de 4de april 1951 was overleden. Hij is in opvolging de negende president sedert Joseph Smith, de grondleger en profeet van de Kerk.

Daarvóór diende hij als tweede raadgever in het Eerste Presidentschap, tot welke positie hij de 11de oktober 1934 werd geroepen. In dit ambt werkte hij onder twee presidenten: Heber J. Grant en George Albert Smith, en was verantwoordelijk o.a. voor de wereldomvattende zendingsactiviteiten van de Kerk.

President McKay werd de 8ste september 1873 in Huntsville, Utah geboren, als zoon van David McKay, een bekeerling van Schotland, en Jennette Evans. Toen hij zeven jaar oud was, werd zijn vader voor een periode van twee jaar naar Engeland op zending gezonden. Moeder en kinderen bleven thuis en dreven de gezinsboerderij om de vader op zijn zending te kunnen onderhouden.

David O. McKay ontving zijn eerste onderwijs in Huntsville en in 1894 ging hij naar de universiteit van Utah in Salt Lake City. Hij gradueerde in 1897 en hij was het ook die de afscheidsrede hield voor zijn klas.

Nadat hij de universiteit in 1897 had verlaten, werd hij door de Kerk op zending geroepen; hij trad in het voetspoor van zijn vader in Engeland.

In maart 1898 werd hij president van het Glasgowse District en behield deze functie totdat hij in september 1899 van zijn zending werd ontheven. Dat zelfde jaar werd hij tot leraar aan de Weber Stake Academie

benoemd, nu Weber College geheten, in Ogden Utah. In 1902 werd hij hoofd van deze instelling.

President McKay huwde Emma Rae Riggs, van Salt Lake City, de 2e januari 1901; de 2de januari 1951 vierden zij hun gouden bruiloft. Zij zijn de ouders van de volgende kinderen: David Lawrence McKay, Dr. Llewelyn Riggs McKay, Royal Riggs McKay, (overleden), Mrs. Lou Jean Blood, Mrs. Emma Rae Ashton, Dr. Edward Riggs McKay, en Robert Riggs McKay.

In april 1906 werd hij tot lid van de Raad der Twaalven gekozen en enige maanden later volgde zijn benoeming tot Assistent-Superintendent van de Unie der Zondagsscholen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In 1918 werd hij Algemeen Superintendent, welke functie hij bekleedde tot zijn benoeming als lid van het Eerste Presidentschap in 1934. Verscheidene andere belangrijke ambten in de Kerk heeft hij eveneens bekleed. Van 1906 tot 1919 was hij lid van het kerkelijk Hoofdbestuur voor onderwijs en van 1919 tot 1921 kerkelijk Gevolmachtigde voor Onderwijs.

In 1921 bezocht hij alle zendingsvelden van de Kerk in de wereld, behalve die van Zuid-Afrika en legde daarbij meer dan 62.000 mijlen af. In 1922 werd hij President van de Europese Zending, welker hoofdkantoor in Engeland was gevestigd. Twee jaren later keerde hij naar Salt Lake City terug. Gedurende de volgende 10 jaren zette hij zijn arbeid als lid van de Raad der Twaalven voort, de wereld omspannende activiteiten van de Kerk leidende tot 1934, toen President Heber J. Grant hem als Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap koos. Toen President Grant in 1945 stierf en George Albert Smith hem opvolgde, koos deze David O. McKay eveneens als raadgever.

Ook heeft President McKay belangrijke burgerlijke ambten bekleed. In 1938 benoemde de gouverneur van Utah hem tot Voorzitter van het Comité voor de Eeuwfeesten van de staat Utah. Zijn prestaties in deze functie bereikten hun hoogtepunt met het een jaar durende Eeuwfeest van 1947 ter herinnering aan de aankomst van de Mormoonse Pioniers in de Salt Lake Vallei op 24 juli 1847, onder leiding van Brigham Young.

In 1942 diende hij als voorzitter van de Adviescommissie van het Amerikaanse Rode Kruis voor de Staat Utah, alsmede als Voorzitter van de Gezondheids- en Beschermingsraad voor kinderen van Utah. In verschillende perioden diende hij als Regent van de Universiteit van Utah en als Gemachtigde van de Landbouwhogeschool van Utah. Thans is hij President van de Commissie van Toezicht van de Brigham Young Universiteit.

De grote, sympathieke geestelijke leider heeft ook een werkzaam aandeel in handelsaangelegenheden van de Kerk en fungeert als Voorzitter van het bestuur van verscheidene handelsinstellingen.

Zoals reeds eerder is gezegd werd President McKay de 9de april 1951,

tijdens de 121ste Algemene Conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen als President van de Kerk eenparig ondersteund. Als zodanig presideert hij over de Algemene Conferenties die ieder jaar in april en oktober worden gehouden. In de loop van elk jaar wijdt hij menig Kerkgebouw en andere gebouwen in, en buiten zijn geregelde plichten en afspraken als geestelijk leider van anderhalf miljoen mensen vervult hij nog talloze spreekbeurten.

President McKay heeft als hoofdredacteur van de Improvement Era en de Instructor gediend sedert hij President van de Kerk werd. Vóór die tijd schreef hij een boek, getiteld: „Ancient Apostles” (Apostelen van Ouds) in 1918, en vele inspirerende lessen en handleidingen, terwijl hij door de jaren heen de Kerk in zijn verscheidene functies diende. Van zijn toespraken en ondervindingen zijn vier boeken samengesteld: „*Gospel Ideals*”, „*Cherished Experiences*”, „*Home Memories*” en „*Pathways to Happiness*”, gebundeld door zijn zoon Dr. Llewelyn McKay.

Vele prominente mensen uit de Verenigde Staten en van andere landen, die naar Salt Lake City komen, bezoeken President McKay in zijn kantoor, en allen komen onder de indruk van zijn vriendelijkheid en oprechtheid, alsmede van zijn uitgebreide kennis van nationale en wereldlijke zaken.

De hulde van zijn beide raadgevers
bij het bereiken van zijn negentigste verjaardag

Een groot leraar van liefde en eenheid

door President Henry D. Moyle
1e raadgever van de Profeet

Het is voor mij een groot voorrecht om ter gelegenheid van de negentigste verjaardag van President David O. McKay uiting te geven aan mijn toewijding en trouw aan onze grote Profeet, het hoofd van de Kerk op aarde.

Seder President McKay in 1906, 57 jaar geleden, tot het apostelschap werd geroepen, heb ik steeds meer genegenheid, respect en bewondering gekregen voor de grote geestelijke persoonlijkheid die hij is. Ik weet zeker dat de bekwaamheid van President McKay om de harten der mensen ten goede te beïnvloeden, elk jaar toenam.

Opmerkelijk als zijn leringen, zowel mondeling als schriftelijk, ook moge zijn geweest, kan hun invloed niet worden vergeleken met het resultaat dat hij heeft bereikt door zijn persoonlijk contact met en zijn voorbeeld voor de mensen van de wereld.

President McKay is een wereldreiziger in de ware zin van het woord. Kenmerkend voor al zijn reizen door de jaren heen is de liefde die hij voor zijn medemensen toonde, ongeacht ras, geloof of huidskleur.

De liefde die hij nu heeft en voor alle mensen koestert is natuurlijk, niet in 't minst geforceerd. Zijn liefde voor de medemens komt die voor zijn gezin nabij. Bij vele gelegenheden heeft men hem horen zeggen: „Wij geloven dat het gezin het middelpunt van de beschaving is en dat de verantwoordelijkheden voor het gezin op de schouders van de ouders rusten”. Het gezin wordt in stand gehouden door liefde. Laat de geest van eerbied het gezin beheersen, zodat indien de Heiland onverwacht zou binnenkomen Hij kon worden uitgenodigd te blijven en niet zou voelen dat Hij er niet thuis hoort.

De Kerk tracht in al haar organisaties ideale mannen en vrouwen in ideale gemeenschappen te kweken, doch tenslotte berust de verantwoordelijkheid om die ideale mannen en vrouwen, die ideale jongens en meisjes te maken, bij de ouders, en vervolgens bij de oudere broeders en zusters. De verantwoordelijkheid rust op het gezin, de eenheid die God voor de mensheid heeft ingesteld”.

President McKay weet dat God onze eeuwige Vader is - de Vader van de geesten van alle mensen. Hij weet dat de broederschap der mensen daarom universeel is. Dat maakt ons allen tot broeders en zusters, niet alleen in de sterfelijkheid, maar in eeuwigheid. Voor President McKay zet de broederschap zich voort door het leven na de dood en heeft haar oorsprong in onze eerste staat in de hemel. Grotere en wonderbaarlijker kennis kan de mens op aarde niet verwerven. Indien wij het tweede grote gebod dat Jezus ons heeft gegeven, moeten gehoorzamen, namelijk: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”, dan is het noodzakelijk dat deze kennis van de familieverwantschap door ons allen moet worden gekend en gewaardeerd.

President McKay heeft zijn gehele leven lang deze liefde voor het gezin tot bloei gebracht. Geen wonder dat hij zulk een groot leraar van de liefde is geworden.

Hij heeft zijn gehele leven liefgehad met uitsluiting van haat, afgunst en baatzucht. Niet alleen de Kerk maar ook de wereld ziet zijn liefde en tederheid voor zijn vrouw als ideaal.

Ter gelegenheid van de inwijding van het mooie kerkgebouw in Merthyr Tydfil in Wales, de geboorteplaats van zijn moeder, zien wij President McKay met de familie van zijn moeder om zich heen verzameld - zijn vier knappe zusters, de enig overgebleven dochters van zijn moeder - met wie hij meer dan zeventuizend mijl heeft gereisd om haar nagedachtenis te eren.

President McKay is een groot leraar. Liefde en eenheid zijn zijn voornaamste teksten. Ik vertolk de gedachten en gevoelens van twee miljoen leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. God geve hun een veilige reis.

„Wij danken u Heer voor Profeten”

door President Hugh B. Brown
tweede raadgever van de Profet

Deze maand brengen wij hulde aan President David O. McKay, eminent burger, bemind echtgenoot en vader, profet, ziener en openbaarder van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die de achtste september zijn negentigste verjaardag zal vieren.

De bestudering van het leven van een groot man, zij het een historisch overzicht of een waarderend woord van een tijdgenoot, doet sterk de waarheid uitkomen van de vaak aangehaalde dichtregels van Longfellow: „De levens van grote mannen herinneren er ons allen aan dat wij ons leven verleven kunnen maken, en heengegaan zijnde, voetsporen achterlaten in het zand van de tijd”.

Misschien ontleen biografische schetsen hun bestaansrecht wel aan zulke geheugenschepers. Ongetwijfeld heeft de bekendheid met het leven van grote mannen door middel van biografieën een gezonde invloed op de jongeren, daar deze een gids kunnen zijn in de conflicten die zich in hun jonge leven voordoen en een stimulans kunnen vormen voor het nastreven van hetgeen zij bewonderen.

De twaalf jaren dat David O. McKay de Kerk als President heeft gediend, zijn jaren van ongekende groei geweest. Op 31 december 1950 waren er 180 ringen, uit 1541 wijken en onafhankelijke gemeenten bestaande. Nu zijn er 375 ringen met ongeveer 4000 wijken en onafhankelijke gemeenten. Het aantal leden nam met meer dan driekwart miljoen toe.

Het aantal zendingen en zendelingen werd bijna verdubbeld en het aantal doopplechtigheden per jaar verzesvoudigd.

Behalve de grote zendingsactiviteit die tijdens het bestuur van President McKay werd ontplooid, is de complete kerkorganisatie en het Evangelieprogramma ter beschikking gekomen van duizenden kerkleden in hun geboorteland, waar ringen zijn georganiseerd en door plaatselijke leden worden bestuurd.

Ook zijn er tempels gebouwd en ingewijd in Zwitserland, Californië, Nieuw-Zeeland en Engeland. Hij presideerde bij de plechtigheden van de groundbreking en wijdde de imposante plaats voor de nieuwe tempel in Oakland, Californië, in.

Als een van de grootste zendelingen aller tijden heeft hij de wereld rondgereisd en over land, zee en door de lucht ten naastebij 1.000.000 mijlen afgelegd. Hij heeft over de straatkeien van Schotland gelopen, in door paarden getrokken rijtuigen gereisd, later per auto, en vloog met straalvliegtuigen naar de verste hoeken van de aarde.

Overall waar hij ging liet hij een zegen achter en zijn bezoeken werden nimmer vergeten door de velen die hem verwelkomden.

Wij hebben zijn grote bezorgdheid gezien voor de toestand waarin zwaar beproefde, eenzame jonge mensen verkeerden; zijn diep gevoelde deelneming en grote erbarming voor de afgedwaalde; wij zagen hem, na gebed, met grote wijsheid problemen oplossen die alle kerkleden aangingen; elke beslissing getuigde van inspiratie en vooruit zien, waar hij een koers uitstippelde, door de Heilige Geest voor de opbouw van Gods Koninkrijk gedictieerd.

Voor de miljoenen gezien en ongezien tijdens Algemene Conferenties blijft hij zichzelf gelijk. Hij groet een klein kind, begeleidt op het orgel zo nu en dan het lied dat bij het begin van de wekelijkse vergadering van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven wordt gezongen. Zijn leven is steeds een leven van dienstbetoon; hij dient nederig doch groots.

Een van de plichten van de President is het ontvangen en te woord staan van „zeer belangrijke personen” uit vele naties. Vaak horen wij zulke bezoekers zijn warme en inspirerende persoonlijkheid en zijn hoffelijke gastvrijheid prijzen.

Velen hoorden wij na een onderhoud zeggen: „Hij ziet er uit en spreekt als een profeet”. Onlangs schreef een gast van de President, een bekend dagbladrecensent: „President McKay is een man van 89 jaar, met een sterk, vriendelijk gelaat, een aanstekelijke glimlach, een verbazingwekkend geheugen en is iemand die zijn medemensen goed begrijpt. . . .

Ik heb in de wereld vele leiders op godsdienstig gebied ontmoet, maar niet een met meer aanstekelijke humor, praktische zin en huiselijke wijsgerigheid.”

Moge God voortgaan onze beminde President te inspireren en hem ons nog vele jaren doen behouden, welk gebed ook geldt voor zijn minzame, getrouwe, alom geliefde vrouw, Emma Rae Riggs McKay.

Alle leden van de Kerk zenden aan President McKay bij het bereiken van de negentigjarige leeftijd, hun groeten, hun liefde en zegeningen, en wij allen bidden en zingen: „Wij danken U Heer, voor Profeten”.

Ik eer hem wegens zijn onkreukbaarheid en wijsheid

door Joseph Fielding Smith
President van de Raad der Twaalven

Ik maakte voor het eerst met President David O. McKay kennis in de dagen dat hij de universiteit van Utah bezocht. In die tijd stond de universiteit op het plein aan de overkant van de straat waar ik woonde. Wij waren gelijktijdig in het zendingsveld, hij in Schotland en ik in Nottingham. Jammer genoeg kruisten zich onze wegen toen niet, zodat ik het voorrecht van zijn gezelschap in het zendingsveld moest missen.

President McKay werd in 1905 tot Apostel geordend en ik vijf jaren later, in 1910. Wij zaten naast elkander in de raadsvergaderingen van het Eerste Presidentschap en de Twaalf totdat hij in het Presidentschap werd opgenomen als een raadgever van Heber J. Grant.

In die vroegere tijd reisden de broederen twee aan twee naar ringconferenties.

Zo had ik dikwijls het voorrecht met President McKay naar de ringen op reis te gaan. Er was veel belangwekkends dat sindsdien is verdwenen. In 1919 en volgende jaren bijvoorbeeld, betekende een reis naar ringen in Canada een onderneming die twee tot drie weken in beslag nam. Tochten naar Arizona en ver verwijderde plaatsen in Utah duurden even lang. Het vervoer naar veel van die plaatsen geschiedde met paard en wagen. Tegenwoordig kunnen de broederen van Salt Lake City naar Engeland of het vasteland van Europa reizen in minder tijd dan men toen nodig had om het zuiden van Utah te bereiken. Als jong zending heb ik mij dikwijls afgevraagd hoe het woord des Heren: „Ik zal Mijn werk in de daarvoor bestemde tijd bespoedigen” en: „Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; er is geen oog dat niet zal zien, noch een oor dat niet zal horen, noch een hart dat niet zal worden doordrongen”, ooit in vervulling zou kunnen gaan. De tijd heeft echter een antwoord gegeven door de ontdekkingen die ons te hulp zijn gekomen.

Sedert President McKay zijn verheven positie bekleedt, zijn de nauwe contacten die vroeger bestonden, grotendeels verdwenen. Het is evenwel nog steeds mijn voorrecht in de vergaderingen van de autoriteiten van de Kerk voortdurend met hem in aanraking te zijn en naar zijn raad en oordeel te luisteren.

Met mijn broederen van de Raad der Twaalven en de andere autoriteiten eer ik hem wegens zijn onkreukbaarheid, wijsheid en gezond oordeel, die voortdurend het bewijs zijn van inspiratie door de Heer. Mijn gebeden, met die van mijn broederen, stijgen ten behoeve van President McKay tot onze eeuwige Vader op. Moge de Here voortgaan hem in zijn verheven en goddelijk aangewezen roeping te zegenen, bid ik nederig.

Mijn moeder

van de pen van de Profeet David O. McKay

Ik kan mij geen vrouwelijke deugd voor de geest halen die mijn moeder niet bezat. Ongetwijfeld kan menige jonge mens in hartelijke waardering voor de liefde en onbaatzuchtige toewijding van zijn moeder haar dezelfde hulde brengen, maar ik zeg dit nu ik volwassen ben en in kalme bezadigdheid mijn oordeel vermag te geven.

Voor haar kinderen en voor alle anderen die haar kenden, was zij mooi,

en vol waardigheid. Ofschoon vurig was zij gelijkmatig van humeur en zelfbeheerst. Haar donkerbruine ogen weerspiegelden onmiddellijk iedere opkomende emotie die zij echter volkomen onder controle had.

In de besturing van haar huishouden was zij zuinig doch verwonderlijk edelmoedig, evenals vader, waar het het welzijn en het onderwijs van haar kinderen betrof.

Haar voornaamste doel was het tehuis voor haar echtgenoot en kinderen tot de prettigste plaats in de wereld te maken, waar zij op natuurlijke wijze en voortreffelijk in slaagde. Ofschoon haar gezin onbaatzuchtig toegewijd, leerde zij elkeen op tactvolle manier kleine dienstverrichtingen met een wederdienst te vergelden.

Haar ziel was zuiver als goud en waar het haar tederheid, opmerkelijke zorg, liefdevol geduld, trouw aan het gezin en aan alles wat recht is betreft, scheen het mij in mijn jeugd toe dat zij deze eigenschappen in verheven mate bezat en nu, na al die jaren, schijnt het mij nog zo.

Moeder ging van ons heen toen zij nog jong was, niet ouder dan vier en vijftig jaar. In de zevenentwintig jaren die sedert dien zijn verstreken heb ik dikwijls gewenst dat ik haar in mijn jongelingsjaren had gezegd dat mijn liefde voor haar en het besef van haar liefde en vertrouwen mij meer dan eens in mijn vurige jeugd in staat stelden mijn naam vlekkeloos en mijn ziel onbesmet te houden.

Van mijn mooie, altijd toegewijde en zorgzame moeder, van mijn trouwe zusters tijdens ons samenleven als gezin, en van mijn geliefde vrouw in de jaren van volwassenheid die volgden, heb ik mijn hoge idealen van het vrouwzijn ontvangen. Geen man heeft inspiratie van edeler, liefderijker vrouwen gehad. Hun ben ik eeuwig dank schuldig.

Tot mijn kostbaarste zieleenschappen behoort de herinnering aan moeder's gebeden aan de zijde van mijn bed, aan haar liefdevolle aanraking wanneer zij de dekens over mijn broer en mij legde en elk van ons een hartelijke nachtkus gaf.

Wij waren te jong en te snaaks om zulk een toewijding ten volle te waarderen, maar niet te jong om te weten dat moeder ons liefhad.

Het was dit besef van moeders liefde, van haar trouw aan de voorschriften van een voorbeeldige vader, dat mij meer dan eens in mijn jeugd van het toegeven aan verleiding weerhield.

Als men mij vroeg te zeggen waar de wereld het meest behoefte aan heeft, zou ik zonder aarzelen antwoorden: verstandige moeders en voorbeeldige vaders.

Indien moederliefde maar voor de helft op de juiste wijze werd aangewend en als het vaderschap slechts de helft was van wat het in voorbeeld en eer behoort te zijn, zou veel smart en slechtheid in de wereld worden overwonnen.

Het gezin is de bron van ons nationale leven. Indien wij deze bron rein houden, zullen wij minder moeite hebben de stroom voor bezoeiding te vrijwaren.

Reist de wereld rond om de leden te Inspireren

President McKay heeft de wereld rondgereisd om de leden van de Kerk te inspireren en te bemoedigen. Zijn grote invloed ten goede is niet alleen onder de leden opvallender geworden, doch leiders van naties en regeringspersonen werden door zijn persoonlijkheid gesterkt en geïnspireerd.

Van 1 december 1920 tot 24 december 1921 maakte hij, vergezeld van Elder Hugh J. Cannon een wereldreis over de zendingen van de Kerk, en bezocht iedere toen gevestigde zending behalve Zuid-Afrika en legde daarbij een afstand af van 62.500 mijl. Hij bevoer alle zeeën behalve de Poolzee om de vele plaatsen die in het reisplan waren opgenomen, te bezoeken. Een opmerkelijke ervaring op deze ongewone zending was het voorrecht om China de negende januari 1921 voor de prediking van het Herstelde Evangelie toe te wijden. Een andere indrukwekkende onderzending was de gave van de taal der Maori's toen hij in de Puketapu, Huntley, Waikato in Nieuw-Zeeland wonende heiligen toesprak. Dit gebeurde de 23ste april 1921, en de 31ste mei van het zelfde jaar werd bij Sauniatu, Samoa, ter herinnering aan President McKay's bezoek, een monument opgericht.

Behalve deze wereldreis in 1921 bezocht hij nog negen Europese Zendingen voor de Kerk, van 27 mei tot 28 juli 1952, namelijk Schotland, Nederland, Denemarken, Noorwegen, Zweden, Finland, Duitsland, Zwitserland, en Frankrijk, waarna hij naar de Verenigde Staten terugkeerde. Gedurende de acht weken in Europa bezocht President McKay tien zendingen van de Kerk in negen landen, sprak in 45 vergaderingen, wijdde vijf kerkgebouwen in en hield talrijke conferenties met Zendingpresidenten. Ook werd hij door Hare Majesteit Koningin Juliana der Nederlanden in audientie ontvangen, alsmede door President Juho K. Paasikivi, President van Finland, en verscheidene Amerikaanse ambassadeurs. Tijdens zijn verblijf in Berlijn werd hem een half uur toegestaan om over het krachtige Amerikaanse Radiostation RIAS te spreken. Veel van zijn boodschap werd door de kerkleden achter het ijzeren gordijn gehoord.

Buitenlandse nieuwsbladen beschreven hem als een voorname (en buitengewoon innemende) persoonlijkheid, en waren onder de indruk van de oprechtheid van zijn karakter en van de meesterlijke toespraken die door hem in vele openbare vergaderingen werden gegeven, toespraken, die inspirerende raadgevingen, onderricht, vermaning en bemoediging behelsden, welke niet alleen op de kerkleden van toepassing waren, maar ook op alle vrijheidlievende mannen en vrouwen.

De 3de januari 1954 ging President McKay wederom op reis, dit maal een van 32.500 mijl, naar Zuid-Afrika, Zuid-Amerika, Centraal-Amerika en Mexico.

De 14de februari 1954 keerde hij naar de Verenigde Staten terug. De President had menig interview met hoge regeringsambtenaren, Amerikaanse ambassadeurs en verslaggevers. In de Unie van Zuid-Afrika werd de aankomst van President McKay en zijn gevolg voor de nieuwsbladen gefotografeerd, die daarna in verschillende theaters van geheel Zuid-Afrika werden getoond.

Op het Zuid-Amerikaanse vasteland bezocht hij Brazilië, Uruguay, Argentinië, Chili, Peru, Panama en Guatemala. Gedurende deze tocht hield de President 33 vergaderingen voor leden van de Kerk en vrienden, en onderhield zich veertien malen met Zendingpresidenten, buiten talloze interviews door verslaggevers van de Pers.

De 2de januari 1955 aanvaardde President McKay opnieuw een reis van 45.000 mijl, ditmaal naar de eilanden van de Stille Zuidzee, naar Tonga, Samoa, Tahiti, Nieuw-Zeeland en Australië. In deze vijf zendingsgebieden van de Kerk sprak de President 72 maal; welkomst- en afscheidswaarden, instructies voor zendingen en Evangelietoespraken. Hij hield 26 pers- en radioconferenties met vertegenwoordigers van alle voornaamste kranten in de Zuid-Pacific. Tijdens zijn reis sprak hij met kroonprinsen, premiers, ministers, parlementsleden, gouverneurs, gouverneurs-generaal, burgemeesters, opperhoofden en hoofden van Inlandse stammen, onderwijsmannen, prominente zakenlieden, directeuren van maatschappijen en geestelijken van andere godsdienststrichtingen. In februari 1955 koos President McKay tijdens zijn rondreis in de Zuid-Pacific een plaats voor de nabij Hamilton, Nieuw-Zeeland, te bouwen tempel, ten behoeve van de kerkleden in de Zuid-Pacific. Met de bouw van de tempel werd na de grondbrekingceremoniën op 21 december 1955 begonnen.

In de nazomer van 1955 ondernam het beroemde Mormoonse Tabernakelkoor een Europese concertreis. President McKay, die voor de grondbrekingceremoniën voor de Londense Tempel in Engeland was, reisde naar Greenock, Schotland om het koor bij de debarkatie te verwelkomen. De burgemeester van Greenock was ook aanwezig om President McKay en het Tabernakelkoor officieel te begroeten. De aankomst van het koor op 19 augustus 1955 werd door de Britse en Europese pers alom gepubliceerd, waarbij ook het werk van persfotografen niet ontbrak. President McKay woonde recepties bij die voor hem en voor vertegenwoordigers van het koor in Greenock, Glasgow, Cardiff en Londen werden gegeven. De President was ook bij de uitvoering van het koor in Glasgow, Edinburgh, Londen en Zurich aanwezig.

President McKay maakte van 11 april tot 10 mei 1958 een rondreis naar Nieuw-Zeeland, voor de inwijding van de tempel aldaar, op 20 april 1958 en de inwijding van de kerkacademie van Nieuw-Zeeland op 24 april 1958. Deze beide gebouwen staan in Hamilton.

De President wijdde ook het Kerkgebouw van de Tamaki-gemeente in Auckland op zondag 27 april 1958 in, benevens het Suva (Fiji) gemeen-

tegebouw te Suva op de Fiji-eilanden, Tonganese Zending, op 4 mei d.a.v., alvorens de 10 de mei naar de Verenigde Staten terug te keren. President McKay maakte een reis naar Engeland waar hij de 26ste januari 1961 het nieuwe kerkgebouw van Hyde Park te Londen inwijdde. Gedurende zijn verblijf woonde de President de 2de maart 1961 de grondbrekiingsceremoniën voor de Kerk in Merthyr Tydfil bij. Diezelfde dag onthulde hij de gedenkplaat aan het geboortehuis van zijn moeder. Op de 25ste en 26ste augustus, vijf en zestig jaar nadat hij in Liverpool landde om zijn eerste zending in Schotland aan te vangen, keerde hij daar terug om de Glasgowsse Ring te organiseren, de eerste in Schotland. Drie duizend personen waren bij elk van de twee vergaderingen in de Andrew's Hall te Glasgow aanwezig. President McKay had de leiding van en sprak in elk van deze vergaderingen; eveneens tijdens een zendelingen- en priesterschapsvergadering de avond daarvoor, op 25 augustus.

De President was zeer verheugd voor de negende maal naar Schotland terug te keren, het tehuis van zijn vader en diens ouders. Hij voorspelde dat het niet lang zou duren voordat nog drie of vier ringen zouden worden georganiseerd. President McKay maakte deze reis van 10.000 mijl een paar dagen vóór zijn negen en tachtigste geboortedag in vijf dagen in straalvliegtuigen, om de leiding te kunnen nemen bij de organisatie van de eerste Ring in Schotland.

Een liefderijk vriend voor zijn kinderen

door David Lawrence McKay

Vader was altijd een liefderijk vriend voor zijn vrouw en kinderen. Ofschoon hij tegelijkertijd hoofd van de Weber Academie te Ogden, lid van de Raad der Twaalven en lid van het Algemeen Hoofdbestuur van de Zondagsscholen was, die alle veelvuldige vergaderingen en lange reizen vereisten, vond vader toch tijd om avond aan avond met zijn gezin gezelschapsspelen te doen.

Vaak nam hij zijn kinderen op zijn reizen mee. Verscheidene keren ben ik met hem per trein of met paard en rijtuig naar conferenties geweest. Tijdens een regenstorm, toen wij tussen twee overstromingen gevangen zaten, hield hij mij de gehele nacht op zijn knie. Ik dacht dat het einde van de wereld was gekomen, maar met zijn armen om mij heen voelde ik mij veilig.

Toen auto's hun intrede hadden gedaan, reed ons hele gezin ieder jaar naar het Yellowstone meer, gedurende verscheidene jaren lang. Vader had plezier in het klaar maken van de hengels en snoeren en om de vis uit het water te trekken. Die weekeinden waren zo vlug om, dat wij jongens wel elke dag wilden vissen, zelfs op Zondag. Maar voor vader was vissen een breken van de Sabbat en onverschillig waar wij waren,

al waren wij in Yellowstone alleen, op Zondag werd niet gevist. Omdat vader geloofde dat zijn kinderen geen leeglopers moesten zijn, maar verantwoordelijkheid behoorden te dragen, moest ik de koe verzorgen en mijn broer Llewelyn de kippen. Het werk op de boerderij moet voor een deel wel geestdodend zijn geweest, maar de prettige herinneringen zijn mij bijgebleven: met vader te paard de heuvels overtrekken, het vee bijeen drijven, met vader en Llewelyn op een weekeind in een open wagen onder de sterrenhemel slapen, naar zijn raad over het span paarden luisteren, want hij stond er op dat elke riem van het tuig op de juiste plaats zat, en het rijden met hem in de hooiwagen waar hij de jonge hengst met het oude paard voor had gespannen en het jonge dier leerde trekken.

Ik herinner mij de twaalf mijlstochten door de canyon naar ons huis in de stad, aan het einde van de dag, zittend achter Pat en Mike, die vader in stevige draf hield terwijl hij mij geschiedenissen vertelde uit zijn onuitputtelijke literatuurkennis.

Zijn sterk gevoel voor humor dat vader's vrienden jaren lang heeft geïmponeerd, maakte onze maaltijden tot genoegelijke gebeurtenissen. Gewoonlijk had hij ons wel een grap of een geschiedenis te vertellen. Soms kregen we allemaal de opdracht met een anecdote aan tafel te komen. Maar de conversatie was het levendigst wanneer vader er bij was.

Vader zorgde er altijd voor kerkelijke aangelegenheden en de kennis die hij openbaar kon maken, gescheiden te houden. Elke avond volgden wij met belangstelling zijn mededelingen over vooruitgang die hij maakte in zijn strijd voor verbetering van de maatschappelijke toestanden in Ogden. Maar wij kregen nooit enige vertrouwelijke informatie over kerkelijke zaken totdat die werden gepubliceerd en wij ze in de krant lazen.

Veel mensen is zijn oplettendheid voor moeder opgevallen. Wij merkten als kinderen deze zorgzaamheid al vroeg op, toen vader er herhaaldelijk op aandrong dat wij moeder zouden helpen in plaats dat zij op ons moest wachten. Als zij van tafel wilde opstaan, hield hij haar tegen en wees naar een van ons. Die sprong dan op, vroeg wat moeder wenste en bracht het haar.

Niemand heeft ooit „neen” tegen vader gezegd. Het was bijna bij intuïtie dat niet alleen al zijn bevelen werden gehoorzaamd, maar iedere suggestie van hem. Ongetwijfeld deed hij met ons zoals hij dikwijls tot ons zeide te moeten doen: „Geef een kind nooit een gebod”, zeide hij, „waarvan je niet ziet dat het wordt gehoorzaamd”.

Toch gebruikte vader nooit geweld. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit slaag kreeg. Wij kenden zijn liefde voor ons en wij begrepen dat hij redelijkerwijs alles voor ons zou doen wat hij kon doen.

Het geluk en de inspiratie die in onze kindsheid begonnen, hebben zich in de volwassenheid voortgezet, en met millioenen anderen ben ik dankbaar voor het leiderschap van President David O. McKay.

President Kennedy eert David O. McKay

Aan President David O. McKay

Het is mij een genoegen om met de vertegenwoordigers van handel en gencotschappen van Salt Lake City U, David O. McKay mijn oprechte gelukwensen aan te bieden met de huldiging die U ten deel valt aan het begin van uw negentigste jaar. Ik ben ook blij U te loven voor uw lang en toegewijd dienstbetoon aan God, uw Staat en uw land.

De band van Christelijke broederschap die uw uitspraken op godsdienstig gebied heeft gekenmerkt, heeft er toe bijgedragen ons volk aan andere volken te binden in een diepere geest van Christelijk geloof.

Moge uw invloed ten goede voortgaan door de leden van uw kerk te worden gevoeld zowel hier als in verre landen en door allen die U bewonderen en respecteren.

Met beste wensen,

John F. Kennedy, President.
Het Witte Huis,
Washington, D.C.

Wat Joseph Smith zeide over het uitlokken van kwaad

Martin Harris, die tegen de broederen had gepocht dat hij volkomen veilig met slangen kon omgaan, werd in zijn voet gebeten. Dit werd mij medegedeeld en ik nam de gelegenheid waar hem te berispen en allen te waarschuwen dat zij zich niet moesten aanmatigen een slang te tarten hen te bijten, maar indien een man Gods bij ongeluk door een giftige slang werd gebeten, zou hij geloof mogen hebben, of zijn broederen zouden geloof mogen hebben voor hem, zodat de Here zijn gebed zou horen en hij zou zegenen. Doch wanneer iemand met opzet een slang tergt zodat hij hem bijt, dan is dat hetzelfde alsof hij willens en wetens een dodelijk vergif drinkt. In dat geval heeft niemand enige aanspraak op de beloften van God dat hij zal genezen.

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

VRAAG: Vanwaar kreeg Alma zijn bevoegdheid? Alles wat wij kunnen vinden is dat hij die van God ontving, meer niet en nu vragen wij ons af of dit gebeurde voordat hij werd gedoopt. Wij zouden het zeer op prijs stellen indien u ons daaromtrent enige inlichting zou geven.

ANTWOORD: Wij moeten bij het bestuderen van het Boek van Mormon niet uit het oog verliezen dat het boek een uittreksel is uit kronieken van de geschiedenis die door de profeten onder de Nephieten werd bijgehouden. Daardoor ontbreken er vele details. Dit geldt ook voor de geschiedenis van Israël zoals die door de Bijbel tot ons is gekomen. Ons wordt alleen het feit medegedeeld dat Lehi, toen hij Jeruzalem verliet, goddelijke autoriteit bezat en dat deze goddelijke autoriteit van geslacht op geslacht werd overgedragen tot aan de komst van de Heiland onder hen.

Het is bovendien duidelijk, ofschoon details ontbreken, dat de Nephieten het Melchizedekse Priesterschap bezaten. Er was niemand van de stam van Levi onder hen, en het is daarom krachtens het Melchizedekse Priesterschap dat zij hun ambten vervulden. Er zijn vele passages in het Boek van Mormon waarin naar het Heilige Priesterschap dat zij droegen, wordt verwezen, niet naar het Aaronische Priesterschap.

Omdat het boek een uittreksel is ontbreken uiteraard vele details. Bovendien wordt ons medegedeeld dat vele belangrijke dingen ons zijn onthouden wegens de verstoktheid van ons hart en onze onwilligheid, als leden van de Kerk, de verbonden na te komen en goddelijke kennis te zoeken.

In het geval van Alma en zijn priesterschap kunnen wij alleen maar gissen dat hij het op wettige en door God bepaalde wijze vóór de dagen van koning Noach ontving.

Wij lezen dat Zeniff, de vader van Noach, een rechtschapen man was.

Blijkbaar ontving Alma het priesterschap in de dagen van Zeniff en er was nimmer een tijd dat hij de leer, de raadgevingen en gedragslijn van Noach en zijn goddeloze priesters ten volle aanvaardde en navolgde. Alma werd diep getroffen door het vernietigend oordeel van de Profeet Abinadi. Bovendien was hij het die het opschrift stelde, want hij geloofde van ganser harte in hetgeen Abinadi had gezegd, en hij keerde zich af van welke overtreding hij mocht hebben begaan en met een berouwvolle geest zette hij zich aan het verzamelen van al diegenen die de leringen van de gedode profeet wilden aannemen.

Om hun leven te redden werden Alma en zij volgelingen gedwongen de wildernis in te vluchten. Hierover schrijft Elder George Reynolds in zijn waardevol werk *Commentary on the Book of Mormon*, dl. II:

„Alma schreef alle woorden op die hij de profeet had horen spreken. Toen Abinadi ter dood werd veroordeeld, werd Alma zijn verdediger en kwam hij voor zijn zaak op. Hij ging naar Koning Noach en pleitte voor het leven van Abinadi, opdat het zou worden gespaard. Wij mogen wel aannemen dat Alma sinds die tijd de kronieken van de Nephieten in het land Lehi-Nephi bijhield of deed bijhouden, en ook dat hij op overeenkomstige wijze het verslag van het volk des Heren verzorgde, dat door het volk van koning Noach de wildernis was ingedreven. De juiste tijd waarop Alma het priesterschap ontving is niet duidelijk aangegeven, maar wij mogen aannemen dat dit gebeurde voordat Noach de troon besteeg. Wij kunnen voorts ook wel aannemen dat Alma nooit werkelijk aan de slechtheden van deze goddeloze koning deel had. De pleitrede van Abinadi trof Alma in 't hart en gelovende, schreef hij de woorden van de in de marteldood gedreven profeet op en ging onder het volk om diegenen om zich heen te verzamelen die hem wilden geloven. Wegens een bevelschrift van de koning werden Alma en zijn volgelingen gedwongen naar een ver verwijderde plaats te vluchten die zij de „Wateren van Mormon” noemden. Daar doopte Alma allen die zich oprecht van hun zonden hadden bekeerd. De eerste die gedoopt werd was een man, Helam genaamd. Toen Alma Helam doopte dompelde hij zichzelf ook onder, ongetwijfeld de noodzakelijkheid van bekering gevoelend, want de geest van nederigheid was op hem. Toen hij Helam doopte zeide hij:

„. . . Helam, ik doop u, volmacht hebbende van de almachtige God, als een getuigenis, dat gij een verbond met Hem hebt gesloten, om Hem te dienen tot aan de dood van uw sterfelijk lichaam; en moge de Geest des Heren op u worden uitgestort; en moge Hij u het eeuwige licht geven door de verlossing van Christus, die Hij sinds de grondlegging der wereld heeft bereid. En nadat Alma deze woorden had gesproken, werden Alma en Helam beiden in het water begraven, en zij stonden op en kwamen verheugd voort uit het water, en waren vervuld van de Geest”. (Mosiah 18 : 13-14)

De vraag is nu: Vanwaar ontving Alma zijn gezag? Blijkbaar kreeg hij

dat toen hij in het priesterschap werd opgenomen, dat hij door zijn bekering niet had verloren. Aan zijn bevoegdheid kan geen ernstige twijfel bestaan, want er staat geschreven:

„En Alma, die gezag van God had, ordende priesters; ja hij ordende een priester voor elk vijftigtal hunner, om tot hen te prediken en hen te leren aangaande de dingen, die tot het koninkrijk van God behoren.” (Mosiah 18 : 18).

Een getuigenis

Mijn geliefde Vrienden, Broeders en Zusters, een dezer dagen zat ik de Ster van augustus 1962 nog eens te lezen, waarin op blz. 245 een toespraak van president Brigham Young staat, van 22 juni 1856.

Deze toespraak geeft aan de leden van Christus' Kerk grote vreugde, want zij kunnen zich bewapenen met waakzaamheid tegen boze geesten, die juist ons, leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, met boze listen belagen; wij lezen hierin dat er zowel goede, als kwade geesten rond om ons zijn en hoewel wij hen niet zien, zij zien ons wèl en willen ons beïnvloeden met goede zowel als met kwade dingen, het is maar aan welke geesten wij ons over willen geven.

Daar in die geestenwereld worden bij wijze van spreken vele tranen geschreid, tranen van vreugde en dankzegging en tranen van nijd en vloeking. De eerste door de verlichte geest, de laatste door de kwade uit de duisternis. Broeders en Zusters, ik blijf maar bij mijzelf; mijn ouders hebben mij steeds het goede in de Goddelijke leer voorgehouden, maar ik was in het wereldse afgedwaald. Nu ik mijn spijt niet kan betuigen, besef ik pas hoeveel verdriet ik hun aangedaan heb; maar ik weet ook, dat zij vreugdetranen geschreid en God gedankt zullen hebben, dat hoewel ik God los had gelaten, Hij mij nog steeds vast hield. En dat ik door Zijn goedertierenheid van de paden der ongerechtigheid ben teruggekomen en Hij mij als Zijn kind heeft aangenomen en dat ik tot Zijn Kerk mag behoren.

Dit alles hebben mijn ouders dus gezien en zij konden onze Hemelse Vader voor deze genade danken. Maar Broeders en Zusters tezelfdertijd vloeiden er nog meer tranen, tranen van nijd door de duivel en zijn metgezellen, want ook zij zagen dat ik hen had losgelaten en mijn Meester, Jezus Christus, wilde dienen.

Broeders en Zusters, indien u de Ster leest, lees dan dit artikel nog eens en u zult dit schrijven beter begrijpen. En aan hen die de Ster nog niet lezen raad ik aan, abonneert u hierop, dan komt er elke maand een schat in uw huis. Dit zeg ik in den Naam van Jezus Christus. Amen.

Th. Kraayveld.

DE DODE ZEEROLLEN 1)

Enige vragen en antwoorden

door Hugh Nibley

Wat zijn de Dode Zeerollen?

Oude godsdienstige geschriften die in grotten en ruïnes in de woestijn van Judea werden gevonden.

Wanneer werden zij ontdekt?

De eerste werden in de zomer van 1947 gevonden. Andere voorname vondsten waren in 1952 en 1956. Meer dan 200 grotten werden doorzocht en het zoeken gaat nog steeds voort.

Waar werden zij ontdekt?

De belangrijkste vondsten waren uit 11 grotten in de steile wanden van de Wadi Qumran, een bergengte aan de westkust van de Dode Zee, ongeveer een mijl van de waterdant bij het noordelijke einde, zeven mijl ten zuiden van Jericho. Mede van belang zijn de vier reusachtige grotten in de Wadi Muraba'at, 12 mijl zuidwest van Qumran, en de ruïnes van Khirbet Mird, een heuveltop ongeveer vijf mijl west-zuidwest van Qumran. Belangrijke ontdekkingen werden in andere plaatsen gedaan die alleen aan de Bedouïnen bekend waren.

Hoe werden zij ontdekt en door wie?

De eerste werd bij toeval door een jonge schaapherder van de half-nomadische Arabische stam der Ta'amireh ontdekt. De meeste daarop volgende ontdekkingen werden door leden van die stam gedaan, die nu experts zijn geworden in het opgraven en in goede staat houden van de documenten. In het eerst werd veel materiaal door clandestien graven (zowel door handelaars en monniken als Arabieren) vernield.

In 1949 trokken de experts zich terug, overtuigd als zij waren dat er niets meer te vinden was, doch de Arabieren gingen er mee door en wel met zo veel succes dat in 1951 formele expedities door het Britse leger en de Jordaanse regering werden uitgerust. De wanden van de Wadi Qumran werden systematisch onderzocht, hetgeen in 1952 tot de ontdekking van Grot IV leidde - de rijkste van alle vondsten - en de ontsluiting door de Arabieren van de grote grotten van de Wadi Murraba'at.

De verslagen over de ontdekking en de verkrijging van de verschillende rollen zijn ingewikkeld en tegenstrijdig.

1) Voor hen, die in dit onderwerp belang stellen, wordt verwezen naar de *Ster van januari, februari, maart en mei 1962. Red.*

Hoeveel rollen zijn er?

In Grot IV alleen duizenden fragmenten van meer dan 382 manuscripten. In alle meer dan 500 manuscripten in Qumran in tienduizenden lederen fragmenten.

Wie bezit de rollen en hoe werden zij verkregen?

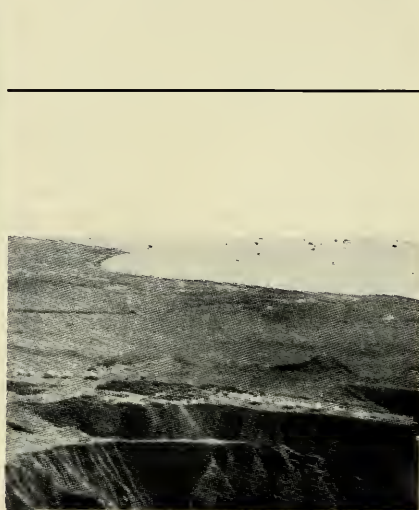
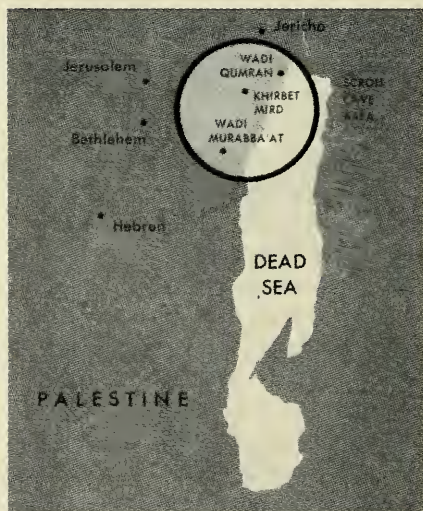
De eerste vier rollen werden verkregen door de Syrische Orthodoxe Metropolitaan van Jeruzalem (de geschiedenis is erg duister) die ze naar Amerika meenam en ze later aan de Hebreeuwse Universiteit verkocht voor naar men zegt een kwart miljoen dollar. Professor Sukenic van de Hebreeuwse Universiteit vond enige fragmenten bij een antiquair in Jeruzalem.

De Jordaanse regering heeft wettelijk recht op de vondsten, en slecht bij kas zijnde, heeft zij ze volgens een vastgesteld tarief van een pond (circa 10 gulden) per vierkante centimeter verkocht. Voordat de eigenaars ze kunnen „claimen” moeten zij naar het Palestijnse Oudheidkundig Museum gaan om ze daar te laten reinigen, fotograferen en voor publicatie gereed maken.

Dode Zeemanuscripten zijn verworven door de McGill, Manchester en Heidelberg Universiteiten, door het McCormick Theologisch Seminarie en de Bibliotheek van het Vaticaan. Nieuwe vondsten worden verkregen van de Arabieren door bemiddeling van tussenhandelaren; de kanalen zijn kronkelend en vaak duister.

Hoe oud zijn de rollen?

De ouderdom varieert van de zevende eeuw vóór Christus tot 68 na Christus. Teksten uit Samuel, Jeremia en Exodus dateren misschien van 200 v. C., maar de meeste bijbelse rollen komen van de eerste eeuw v. C.

Welke onderwerpen worden in de rollen behandeld?

Een kwart van alle manuscripten zijn bijbels; elk boek van het Oude Testament is vertegenwoordigd, behalve Esther. De talrijke manuscripten zijn uit Deuteronomium, Jesaja en de Psalmen. De eerste ontdekking was een Hebreeuwse tekst uit Jesaja, 1000 jaar ouder dan enig bekende. De Apocriefen zijn rijk vertegenwoordigd, met inbegrip van twee boeken in cryptografisch schrift, een Boek van Henoch, en een verhandeling over het Boek van Mozes. De beroemdste niet-Bijbelse rollen zijn de Handleiding voor Discipline, de Toelichting op Habakuk, de Dankbrengende Psalmen, de oude rituele Slagorde, de Apocriefe Genesis (een vollediger geschiedenis van Genesis, bevattende een nieuw verslag van Abraham in Egypte), een „Beschrijving van het Nieuwe Jeruzalem” en een verloren gegane Toelichting op Job. Het onderzoek en de publicatie van deze geschriften zijn juist begonnen.

Wie schreef de Dode Zeerollen?

Een gemeenschap van „apocalyptische” Joden, thans over het algemeen geïdentificeerd met de Essenen.

Welk licht werpen de rollen op het onderwerp van de christelijke oorsprongen?

Dat is grotendeels een kwestie van interpretatie, maar de geleerden zijn het er nu over het algemeen wel eens dat de rollen ons voor de eerste maal leren: (1) de achtergrond van Johannes de Doper, (2) de juiste datum van Pasen, (3) de aard en oorsprong van de organisatie van de Oorspronkelijke Kerk, (4) de betekenis van de vreemde taal en leer van Johannes, (5) de oorsprong van het Gnosticisme, (6) het wezen van de Kerk als voortzetting van een oude apocalyptische en Messiaanse traditie, die door het Rabbijnse Jodendom werd genegeerd, (7) de aard van de vreemde terminologie van het Nieuwe Testament als een voortzetting van een oude traditie, (8) van de Christelijke gemeenschap die het patroon volgde van vroegere apocalyptische gemeenschappen in de woestijn, en (9) de oude Hebreeuws-apocalyptische achtergrond van de geschriften van Paulus.

Welk licht werpen de rollen op het Boek van Mormon?

Dit is ook een kwestie van interpretatie. Maar indien aan de duizenden studieobjecten op de rollen die met de Bijbel en historische geschriften parallel lopen, enige deugdelijkheid moet worden toegekend, kunnen de waarlijk treffende overeenkomsten tussen het Boek van Mormon en de rollen niet op zij worden geschoven of weggeredeneerd. Ziehier enige voorbeelden:

1. Negen jaar geleden wees schrijver dezès er op (Improvement Era, September 1954) dat de bijzondere manier waarop de rollen waren begraven, een aanwijzing was dat zij waren opgeborgen met de bedoeling dat zij in een toekomstige Bedeling tevoorschijn zouden ko-

- men. Sedert dien hebben een aantal geleerden (o.a. Malik, Danielou) deze indruk bevestigd. De traditie van de begraven heilige kroniek komt ons in het volle licht tegen in de gelijksoortige wijze van bewaren van de rollen en het Boek van Mormon.
2. Lehi wordt duidelijk beschreven als een van de profeten die uit Jeruzalem wordt verdreven wegens zijn Messiaanse verkondiging en die een toevlucht zoekt in de woestijn, waar hij van plan is een gemeenschap te stichten. De gemeenschap van Qumran werd eeuwen later door zulk een man naar de woestijn geleid, en overvloedig bewijs is aanwezig dat dit een gevestigde en traditionele en zeer oude wijze van doen was.
 3. In een tot hiertoe niet weergegeven situatie vinden wij dat het volk van Qumran dierenoffers brengt en onder leiding van wettige priesters de wet van Mozes onderhoudt en toch terzelfder tijd verordeningen van een vreemd Christelijk karakter verricht. Het is een situatie die men zich moeilijk kan indenken (Cross) maar toch wordt haar tegenhanger in het Boek van Mormon aangetroffen.
 4. Het Qumranvolk veroordeelt de Joden te Jeruzalem openlijk om hun verdorvenheid en laksheid in het onderhouden van de Wet. Zij hebben eerbied voor de tempel en zijn tradities, maar verachten de leiders van de Joden die hen uit Jeruzalem hebben verdreven. Dat is precies de houding van Nephi.
 5. Zij onderhouden de Wet van Mozes maar in alles *verwachten* zij de komst van de Messias en het Nieuwe Verbond. Hun sacrament is „een liturgisch vooruit lopen op het Messiaanse banket” (Cross), zoals ook hun dopen en hun witte kleding; dat alles behoort tot „een kerk van verwachting”. Dit loopt precies parallel met de toestand in het Boek van Mormon.
 6. Zij hechten een bijzondere betekenis aan het gaan in de wildernis en het kiezen van een plaats waar zij een groot en uitgebreid systeem van tanks en bassins kunnen bouwen voor wassingen en dopen. Men denkt hierbij direct aan Alma’s gemeenschap in de wildernis bij de Wateren van Mormon.
 7. Daar werden zij in een algemene congregatie georganiseerd met een raad van twaalf leken met drie priesters aan het hoofd. De geleerden zijn het er over eens dat wij hier met een definitieve binding met de vroegere Kerk te doen hebben.
De nauwste overeenkomst daarmee is de organisatie van de Kerk door Christus in 3 Nephi.
 8. De Dode Zeerollen staan vol over engelen, profeten, oude geschriften en profetiën van toekomstige dingen, speciaal de komst van de Messias, de letterlijke opstanding uit de doden en de verwoesting van de wereld door vuur. Deze zaken worden op een bijzondere „apocalyptische” manier behandeld die veel dichter bij het Boek van Mormon komt dan bij de Bijbel.

9. Sommige geleerden geloven dat de grootste openbaring van de rollen het bestaan is van een grote profetische traditie die totaal in vergetelheid is geraakt. Haar grootste vertegenwoordiger is de mysterieuze „Leraar der Gerechtigheid” of „Rechtvaardige Leraar”, een voornaam profet wiens bestaan tot 1950 onbekend was. Hoe kon men een figuur van zulk een onmetelijk belang zowel voor de Joden als voor de Christenen zo volkomen vergeten? Dat komt omdat zijn naam door de Rabbijnse of „officiële” Joden, die hem bitter vervolgden en hem de woestijn injoegen omdat hij de komst van de Messias predikte, werd uitgewist. Hij was van priesterlijke afstamming in het geslacht van Zadok, een andere mysterieuze profet, die, zoals sommigen geloofden, in de dagen van Mozes leefde en het type van de ware priester is die naar de komst van de Messias uitzag. Allegro gelooft dat de Leraar der Gerechtigheid zelf Zadok geheten zal hebben. Het belangrijke hier is de ontdekking, niet van elkaar bestijdende personen, maar van een onweerlegbare traditie van een linie van vervolgte Messiaanse profeten. Dit is in volmaakte overeenstemming met de Zenock- en Zenostraditie in het Boek van Mormon. Aangezien het in apocriefe literatuur een gewoon verschijnsel is, ook in de rollen, om de eigennamen te dupliceren en te verhaspelen, is het niet te gewaagd om aan te nemen dat Zadok zelfs een verbastering van Zenock is, daar in het Hebreeuws de klinkers niet worden geschreven en de Hebreeuwse „d” in het archaische schrift zo veel op de „n” lijkt dat een vroegere naschrijver deze letters met elkander heeft verward, wat een veel voorkomende fout was. Dit zij zoals het is, het bijzondere *type profet* door Zenock en Zenos vertegenwoordigd, is thans door de rollen volledig vastgesteld.
10. Wij vernemen nu voor de eerste maal iets over de Joodse achtergrond van (1) de theologische taal van het Nieuwe Testament en de Christelijke Apocriefen. (2) hun leerstellingen over dood, oordeel, hemel en hel, en (3) hun organisatorische en liturgische instellingen. (Cross). Alle drie komen volledig aan het licht in 3 Nephi, waar de Messias zelf komt en Zijn Kerk organiseert op de fundamenten die daartoe reeds gelegd waren. De sterkste beschuldiging tegen het Boek van Mormon in het verleden is steeds de aanwezigheid geweest van de taal van het Nieuwe Testament er in, van leerstellingen en verordeningen onder de mensen die in voor-Christelijke tijden leefden. Heden ten dage is deze beschuldiging niet alleen verdwenen, maar verschaft thans een machtig bewijs voor de echtheid van het Boek van Mormon. De rollen vertonen een hoog ontwikkeld Messianisme, dat dat van het Nieuwe Testament zeer nabij komt. Men weet nu bijvoorbeeld dat Paulus in de authentieke Qumran- voor-Christelijke stijl schreef.

Tijden van vrede, orde en overvloed zo lang het volk God diende

*Oudheidkundige ontdekkingen, vergeleken met hetgeen het
Boek van Mormon leert.*

De hier volgende twee artikelen onder bovenstaand hoofd zijn vertaald uit het boek van Elder Dewey Farnsworth: *Book of Mormon Evidences in Ancient America* (Bewijzen ten gunste van het Boek van Mormon uit het Oude Amerika). Reeds eerder zijn grepen uit dit voortreffelijke document gedaan om het getuigenis betreffende de goddelijke oorsprong van het Boek van Mormon bij de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te versterken. (Zie o.a. no. 12 van 1959, no. 8 t/m 12 van 1961, no. 1 van 1962).

Dit eerste artikel gaat over het tijdperk van 200 jaar waarin het Nephietische volk, na het bezoek van Christus, God trouw diende. Opmerkelijk is de nauwkeurigheid waarmede de bevindingen van de geleerden van onze tijd met het Boek van Mormon overeenstemmen, zelfs wat de tijdsbepaling betreft. (200 n.C.).

Het volgende artikel handelt over een soortgelijk tijdperk gedurende hetwelk het Nephietische volk Gods geboden gehoorzaamde, (omstreeks 91 v.C.), en aldus doende eveneens voorspoed genoot.

Het Gouden Tijdperk

Zowel de Pueblo's als de Rotsbewoners leefden in nauwe onderlinge gemeenschap, beschouwden het land als gemeenschappelijk eigendom en stonden aan een ieder het gebruik van de voortbrengselen van hun eigen vlijt en arbeid toe, en niet meer dan dat. (*America Before Columbus*). DeRoo, p. 95)

„Montesinos' beschrijving van de oorspronkelijke „gouden eeuw” van vrede, orde en overvloed, toen het volk de schepper van alle dingen (dezelfde als de God der Christenen) trouw diende tot dank voor de weldaden die zij van Hem ontvingen.

De daarop volgende afval van de mensen, hun aanbedding van valse goden en het vervallen tot slechte gewoonten die tot ondergang voeren, dat alles wordt nauwkeurig door de overleveringen van de Inca's bevestigd. (*The Ayar-Inca's* p. 77)

Tegen het einde van de tweede eeuw n. C. bloeiden de steden in het zuiden. Dit tijdperk werd de gouden eeuw van de Maya's genoemd. (*Columbus Came Late*, Mason, p.136) „Zoals het Oude Keizerrijk de Gouden Eeuw van de Maya-beschaving was, zo was het ook de edelste periode van de Maya-godsdienst, voordat deze tot bloedige orgiën dege-

nereerde. Er zijn op oudheidkundig gebied geen redenen aan te voeren voor het geloof dat de godsdienst van de Maya's enige fundamentele veranderingen onderging gedurende het Oude Keizerrijk, doch in het Nieuwe Keizerrijk, tijdens de Puuc en Mexicaanse perioden, werden ontstellende veranderingen van ontierend karakter ingevoerd. (*The Ancient Maya*, S. G. Morley p212).

Het Boek van Mormon zegt:

15. En er waren geen twisten in het land wegens de liefde God's die in het hart der mensen woonde.

16. En men vond geen afgunst of strijd of moeilijkheden of hoerijen of leugen of moord of enigerlei ontucht; en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.

23. En nu zou ik, Mormon, willen, dat gij zoudt weten dat het volk zich in die mate had vermenigvuldigd, dat het over het ganse land was verspreid, en dat het zeer rijk was geworden wegens hun voorspoed in Christus.

24. En nu, in dit *tweehonderd en eerste jaar* waren er onder hen, die zich in hoogmoed begonnen te verheffen, zoals door het dragen van kostbare kleding en allerlei fijne paarlen, en van de sierlijke dingen der wereld.

25. En sedert die tijd hadden zij onder hen hun goederen en hun bezittingen niet meer gemeen.

22. En zij werden in klassen verdeeld; en zij gingen kerken voor zichzelf bouwen om winst te verkrijgen, en begonnen de ware kerk van Christus te verloochenen.

27. En toen er twee honderd en tien jaren waren verstreken, waren er vele kerken in dat land; ja, er waren vele kerken, die voorgaven de Christus te kennen, en toch verloochenden zij het grootste gedeelte van Zijn evangelie, zodat zij allerlei goddeloosheid toelieten, en bedienden wat heilig was aan hen, wie het wegens onwaardigheid was verboden. (4 Nephi).

Er waren tijden dat de ouden alle dingen gemeen hadden

Dit was nu inderdaad een socialisme zoals de dromers uit voorbijgegangene eeuwen zich hadden voorgesteld en waarover onpractische theoretici thans spreken. Het bestond eens omdat de essentiële voorwaarden zodanig waren gecombineerd dat inmenging van buitenaf, van welke aard ook, absoluut buitengesloten was; voorts een zeer bijzonder en opmerkelijk volk in een vroeg stadium van beschaving, en gecombineerd met een buitengewoon bekwaam staatsmanschap. (*Inca's of Peru*, Markham, p 169)

Schrijver dezes was in zijn studies geleidelijk tot de ontdekking genaderd dat het Peruviaanse socialisme geen instelling van de Inca's was, maar het resultaat van veel oudere organisaties, door de Inca's erkend en aanvaard. Hij komt praktisch tot dezelfde conclusies als Cunow en anderen

die zo bewonderenswaardig door Belaunde in zijn zeer interessant en knap overzicht heeft opgesomd. Maar tegelijkertijd zegt hij niet dat dit voor-bestaan van gemeenschappen met gemeenschappelijk land afdoet aan de bewondering die de regering van de Inca's verschuldigd is. De wijsheid die de Inca's er toe bracht de instellingen van de verschillende stammen die onder hun bewind werden gebracht, te respecteren en de bekwaamheid waarmede zij die instellingen aan de vereisten van een groot wereldrijk aanpasten, getuigen van meer dan gewone staatsmanschap. Hun verstandige politiek verklaart de snelle opkomst van hun rijk en de geringe weerstand daartegen. (*Inca's of Peru*, Markham, pp. 171-172)

Het is zeer opmerkelijk dat in de ver verwijderde uitgestrektheid van een reusachtig bergstelsel van een continent dat vier honderd jaar geleden aan de beschaafde wereld van Europa en Azie onbekend was, de Andes van Zuid-Amerika, een beschaving van zulk een zeldzaam en weldadig karakter heeft bestaan, dat een van de beroemdste geschiedschrijvers van de Spaanse Verovering verklaarde dat geen enkel volk onder een Christelijke monarch of onder wie dan ook in Azië, Afrika of Europa ooit onder zulke weldadige wetten heeft geleefd. Deze dingen zijn niet overdreven; de bewijzen en de kronieken over het maatschappelijk stelsel van de Inca's bevestigen voldoende de waarheid ervan. „Het land werd eerst opgemeten en in drie afdelingen verdeeld. Het eerste deel was voor de zon, het tweede voor de koning en het derde voor het volk, d.w.z. de Kerk, de Staat en het volk ontvingen elk hun deel. Dit systeem werd in iedere provincie en dorp ingevoerd waarbij zorg werd gedragen dat er eerder een overschot dan een tekort aan land was voor de inwoners van elk dier districten. Wanneer de bevolking toenam, werd er land afgenomen van de gebieden die aan de zon en de koning behoorden en aan het volk gegeven; de zon en de koning behielden de gronden die woest of onbebouwbaar waren.

„Aan elke gehuwde landbouwer werd een perceel land afgestaan dat voldoende was voor zijn onderhoud; het heette een tupu, het was tevens een maateenheid. Wanneer kinderen waren geboren werd nog meer land gegeven, en wel een tupu voor een jongen en een halve tupu voor een meisje. Wanneer de jongen trouwde, kreeg hij de tupu, maar wanneer een meisje huwde, kreeg zij geen tupu; die behield de vader of hij werd aan de Staat overgedragen.

Niemand mocht land kopen of verkopen. Bij het overlijden van de eigenaar verviel het land aan de Staat.

Aldus werd, onder dit systeem van de Inca's het belangrijkste beginsel in acht genomen dat ieder persoon recht had op zijn of haar stuk land; dat land was het eigendom van de gemeenschap en kon niet als privé eigendom of als handelswaar worden beschouwd. (*The Secret of the Pacific*, Enock, pp. 195-197)

Wordt vervolgd

Tempelreis 1963

Een van de heerlijkste en tevens machtigste evenementen die een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heden ten dage mede kan maken, is een tempelreis ondernemen, d.w.z. met het doel door de tempel te gaan om voor zijn eigen zaligheid en die van de doden werk te verrichten.

Obadja 21: En er zullen heilanden op de berg Sion opkomen om Ezau's gebergte te richten; en het koninkrijk zal des Heren zijn.

Het is verheugend te zien, dat vele broeders en zusters in de Hollandse Ring en Zending hoe langer hoe meer doordrongen raken van de belangrijkheid van dit machtige en meest onzelfzuchtige liefdewerk Gods.

Dit bleek weer eens duidelijk bij de laatste tempelreis, die op zaterdag 3 augustus j.l. voor velen reeds 's morgens vroeg om 7 uur een aanvang nam en geheel per trein zou worden gemaakt.

Onder de liefdevolle en zorgzame leiding van Zuster en Broeder Maandag nam de gezamenlijke reis eerst te Arnhem een aanvang. Uit alle richtingen waren aldaar de Mormoonse Pelgrims samengestroomd.

Behoudens enkele moeilijkheden (die overigens geheel buiten de schuld van de beide leiders lagen), ondervonden bij het vinden van de juiste gereserveerde wagons die bovendien nog bleken bezet te zijn door vreemden wegens het ontbreken van de aanduiding „gereserveerd” door de Spoorwegen, was de stemming toch prima en werd door deze hindernis de verbondenheid tussen de broeders en zusters nog sterker geaccentueerd.

Hoewel er een groot aantal broeders en zusters bij waren die reeds meermalen door de tempel waren gegaan, was het aantal dat voor de eerste keer ging, toch minstens even groot. Het totale aantal tempelgangers met inbegrip van hen die op eigen gelegenheid waren gegaan, bedroeg circa 100 personen, hetgeen tot voldoening stemt, indien men bedenkt, dat ook in de maand juni van dit jaar een tempelreis heeft plaats gehad.

Diezelfde dag om ongeveer 8 uur 's avonds bij goed weer arriveerden wij in Zollikofen en verzamelden wij ons in het Information Office voor het verkrijgen van onze huisvestingsadressen; allen ontvingen een stadskaartje waarop de route naar onze resp. kosthuizen was aangegeven.

De volgende ochtend begaven velen van ons zich naar de Priesterschapsvergadering en daarna naar de Zondagsschool, die stampvol was en vervolgens woonden wij vrijwel allen de getuigenisvergadering bij. Velen gaven hun getuigenis die zowel bij onze Zwitserse broeders en zusters als bij ons zelf het geloof zeer versterkten. Wij ontvingen allen een uitnodiging op Dinsdagavond in de ontspanningszaal een gecombineerde Zwitserse-Nederlandse O.O.V.-avond mee te maken.

Het tempelpresidentschap maakte bekend dat voortaan de vrije dag voor een uitstapje niet tussentijds maar aan het einde van het tempelwerk zal worden gegeven, zulks om de sfeer van devotie niet te vertroebelen.

Het is een indrukwekkend schouwspel, om de Tempel des Heren-onze tempel in al zijn grootsheid te zien staan, zoals hij daar het prachtige landschap beheerst en a.h.w. bewaakt. Dit moet elk Mormoons hart met dankbaarheid en gerechtvaardigde trots vervullen.

Om waarlijk de juiste invloed van de heilige sfeer die in de Tempel heerst te kunnen aanvoelen en de heilige verordeningen te kunnen begrijpen, zal, voordat men het verstandige besluit neemt door het Huis des Heren te gaan, een ruime voorbereidingstijd van bidden en vasten genomen dienen te worden; m.a.w. men zal zich zelf moeten afvragen: Hoe staat het mij t.a.v. het eerste en tweede gebod „Heb de Heer Uw God lief met geheel Uw hart, verstand, ziel en sterkte - en Uw naaste gelijk Uzelf”.

Deze gedragslijn is bepalend voor een voortdurend verlangen en een bron van vreugde om door de Heilige tempel te mogen gaan voor U en Uw naasten.

Op zaterdag 10 augustus om 10 uur 30 v.m. werd met enige spijt de terugreis aangevangen (waarvan hiernevens een foto) en was het korte maar heerlijke verblijf in het verrukkelijke Zwitserland weer een herinnering geworden waarop wij weer een jaar lang kunnen teren.

Rest ons nog in de eerste plaats onze Hemelse Vader en verder de organisatoren en leiders van deze reis, de tempel-president en zijn staf van tempelwerkers en -werksters hartelijk dank te zeggen voor hun liefde jegens ons en de wijze, waarop zij het ons mogelijk hebben gemaakt, „Heiligen op de berg Zions” te zijn.

Louis F. C. Frolich.

Wanneer gij struikelblokken op uw pad ontmoet, stap er op en ga verder.
Improvement Era juli '63.

Verslag

van de 3e kwartaal conferentie van de Hollandse Ring op Zondag 18 Augustus 1963 in R'dam N.

Pres. Jongkees opende de ochtendzitting van deze in alle opzichten geslaagde conferentie, waarbij Gods geest in rijke mate werd gevoeld en welke werd bijgewoond door apostel M. E. Petersen en Elder A. V. Stirling van het zendingscomité, tevens overziener van het bouwcomité in de Engelse zending en Elder F. C. Berger van het Priesterschap Huisonderwijscomité, tevens lid van het bouwcomité in de Duitse zending, met een speciaal woord van welkom gericht aan vorengenoemde leiders alsmede aan de Nederlandse zendingspresident Don van Slooten, zijn echtgenote en zijn moeder. Helaas kon Zuster Petersen wegens ziekte niet aanwezig zijn. President Jongkees maakte in zijn openingswoord nog gewag van het naderend afscheid van de ringpatriarch, elder Thijs Winckel voor wie deze conferentie de laatste in Nederland zou zijn, een voor de conferentiegangers uitermate teleurstellend bericht.

Na het openingslied en gebed door Bisschop Chr. Sigmond, volgden enkele bijzondere bekendmakingen w.o. het roepen van enige kerkbouwzendingen. Dit is o.m. daarom zo verheugend, omdat het bouwen aan de kerk in Amsterdam in versneld tempo kan plaats vinden.

De verenigde koren van de Hollandse Ring zongen daarna o.l.v. Zuster Nijssen lied 134. Vervolgens sprak President Jongkees over het thema: Kiest gij heden, wie gij dienen wilt. Ons gehele leven en op elk ogenblik moeten wij een keuze doen, n.l. onze Heer volgen in actieve dienstbaarheid waarbij dikwijls snelle beslissingen dienen te worden genomen, of de weg van de minste weerstand kiezen en de zaak maar op zijn beloop laten. Laten wij onze handelingen, woorden en gedachten steeds afstemmen op het Evangelie. Ons leven is te vergelijken met een bootje, dat wij tussen de vele klippen op de wijde levenszee moeten loodsen om de veilige haven: onze Hemelse Vader te bereiken. Het vergt veel doorzettingsvermogen om dit grote doel te bereiken, maar het is alleszins de moeite waard.

De volgende spreker, Pres. Verbeek, 2e raadgever van het Ringpresidentschap haalde de woorden van de grote apostel Paulus aan: Als ik het goede wil, is het kwade nabij. Hij vroeg zich in dit verband af, of wij werkelijk alles gedaan hebben, wat wij moeten doen. Ware dit het geval, dan zou dit gebouw nu te klein zijn geweest om alle belangstellenden te bevatten. Hij was verheugd, dat opnieuw jonge bouwzendingen beschikbaar zijn om het offer te brengen een tijdlang aan

de bouw van kerken mee te werken, maar wij moeten allen, jong en oud werkzaam zijn. Dit kan op allerlei gebied, al blijft het priesterschap de kerk, waarop de Kerk drijft. Laten wij het getuigenis, dat wij hebben in daden omzetten door met hart en ziel mee te werken aan de nieuwe kerkprogramma's, die aan ons zijn ontvouwd, t.w. die van het huis-onderwijs en de zending. Er is geen betere wijze om in de praktijk te brengen het grote gebod: Hebt Uw Heer Uw God lief boven alles en uw naaste, gelijk uzelf.

Na het zingen van een tussenlied kwam Elder Sterling op het spreekgestoelte. Hij sprak zijn dankbaarheid uit voor het zendingswerk. Elk lid dient een zending te zijn om het Evangelie te onderwijzen aan familie, vrienden en bureu. Onze verantwoordelijkheid is drieledig:

a. tegenover onszelf. Wij moeten het Evangelie bestuderen en leven. Ieder moet zichzelf een getuigenis verwerven door ernstige studie en gebed en door de geboden te onderhouden;

b. tegenover onze naaste door het Evangelie met hen te delen. Het nieuwe zendingsprogramma biedt een ieder de gelegenheid een zending te zijn en op bepaalde wijze deel te nemen aan dat programma, hetzij door een full-time, een ring- of een jeugdzending te vervullen. Wij kunnen ook zendingswerk doen in onze gezinnen of bij de bureu. Het is van eminent belang onze kinderen in het Evangelie te onderwijzen en hen te bemoedigen zendingen te worden en op alle mogelijke wijze onze Hemelse Vader te dienen.

c. tegenover onze doden. Dit is het genealogisch werk.

Als elk lid zijn verantwoordelijkheid in deze zou begrijpen en iemand tot de Kerk zou brengen, zou de Kerk jaarlijks met een miljoen zielen groeien. De Heiland was de grootste zending aller tijden. Laten wij onze tijd en inspanning dan ook aan het zendingswerk geven. Er is geen beter middel om ons geloof te ontwikkelen en onze Heer te dienen. Iedereen is bruikbaar voor zendingswerk, met name ook oudere echt-paren.

Aan het einde van de ochtendzitting kwam President Petersen aan het woord. Hij betoogde, dat het grootste zendingsveld is te vinden in onze eigen gezinnen. Als wij hierin niet slagen, slagen wij ook niet buiten onze gezinnen, want wij brengen de geest mee, zoals die in onze gezinnen heerst. In het bijzonder legde hij de nadruk op de 68ste afd. van Leer en Verbonden. Dit hoofdstuk moet door alle ouders en jonge mensen worden gelezen, speciaal de verzen 25-29. Op de ouders rust de grote verantwoordelijkheid, hun kinderen te onderwijzen in het Evangelie en ze gereed te maken voor de doop. Het zou goed zijn, als de kinderen dit hoofdstuk ook lezen, om hun ouders te waarschuwen, indien deze hun plichten in dit opzicht zouden verzaken. Als de ouders doen wat de Heer t.o.v. hun kinderen van hen verlangt, zullen die kinderen graag tot samenwerking bereid zijn.

Op de vraag, gesteld aan de toehoorders, wie werkelijk in de Heer ge-

looft en Hem lief heeft, gingen, zoals te verwachten was, alle handen omhoog. Ouders behoren hun kinderen in een geest van liefde en volgens de beginselen van deugdzaamheid en gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie op te voeden. Een voorname plaats daarin vormt het tienden- en vastengavegebod en de offers verbonden aan het bouwen en onderhouden van de Kerkgebouwen. Wij moeten niet bang zijn om ons opofferingen te getroosten voor de Heer. In Maleachi (het laatste hoofdstuk van het Oude Testament) kunnen wij lezen, dat het niet betalen van tienden gelijk staat met het beroven van de Heer. Daartegenover staat de belofte van de Heer, dat het onderhouden van het tiendengebod wordt beloond met rijke zegeningen. Spreker heeft dan ook niemand ontmoet, die door het onderhouden van dit gebod er niet „beter” op is geworden.

Na het zingen van het slotlied, werd deze ochtendvergadering besloten met een gebed door broeder Evert Koning, lid van de Hoge Raad.

Het openingsgebed van de middagzitting werd uitgesproken door broeder Louis F. C. Frolich, Hoge Raadslid, waarna President Glenn Lybbert enkele woorden wijdde aan het Bouwprogramma. Hij wees er op, dat wij ons niet tevreden moeten stellen met datgene waarvoor wij aangesteld zijn, maar moeten trachten ook iets meer, iets er bij te doen. Hij sprak er zijn waardering over uit, dat zovelen zich vrijwillig opofferingen hebben getroost om mee te helpen aan de kerkenbouw, maar daarnaast en daarenboven ook bereid waren zendingswerk en huisbezoek te doen.

De volgende spreker, de ringpatriarch Broeder Thijs Winckel gaf zijn getuigenis over de macht van het Priesterschap. Jaren geleden was spreker zeer ernstig ziek geweest; zelfs zodanig, dat men vreesde, dat hij zou sterven. Toch herstelde hij en was het hem gegeven een zending te vervullen door zijn gewilligheid en geloof en de geïnspireerde beloften die hem door de Kerkautoriteiten voor zijn gezondheid waren gegeven. Hij waarschuwde zijn toehoorders, dat het leven vol verwarring en tegenstrijdigheden is. Wij moeten dan ook leren positief te denken en ons een positieve instelling op het leven eigen maken. Het Evangelie zij hiertoe ons richtsnoer. Hij was dankbaar voor de groei, die de Hollandse Ring sinds haar oprichting heeft doorgemaakt en voorspelde, dat zij in de toekomst nog sterker zal worden. Hij deed een beroep op de aanwezigen het ringpresidentschap te blijven steunen.

Na het zingen van een tussenlied, kwam Elder Berg aan het woord, die zei, dat wij steeds het heilige doel van ons leven voor ogen moeten houden, t.w. het binnenkomen in het Celestiale Koninkrijk. Het nieuwe zendings- en huisonderwijsplan vormen daartoe uitstekende hulpmiddelen. Ons geluk is echter niet volledig, als onze kinderen niet mede het Celestiale Koninkrijk ingaan om aldaar met ons verenigd te zijn. Het is daarom onze verantwoordelijkheid als ouders er op toe te zien en er naar te streven, dat wij tezamen met onze kinderen alle gebo-

den onderhouden. De wereld heeft het nodig deze waarheid te leren: dat Jezus waarlijk de Christus is. Tenzij de wereld Hem zal aannemen, zal zij zichzelf vernietigen.

President Van Slooten als de volgende spreker wees er op, dat wij elkanders herders behoren te zijn. Jezus Christus is de hoeder van ons allen.

Het Priesterschap is ons gegeven om anderen te helpen. De genealogie heeft ten doel de zaligheid te bewerkstelligen van anderen dan wij zelf, n.l. de doden. Het is onze plicht en verantwoordelijkheid nieuwe leden op te vangen en zich in onze gemeente „thuis” te doen gevoelen. Toon oprechte belangstelling voor de nieuwkomers en leer hun namen kennen, zodat zij het gevoel krijgen welkom te zijn en opgenomen te zijn in de voor hun nieuwe gemeenschap. Vele pas gedoopte leden zijn, nadat de zendingen, die hun les gegeven hadden in het Evangelie, waren vertrokken of overgeplaatst, weg gebleven van de Kerk, omdat niemand van de leden zich hun lot had aangetrokken of hun een hand gegeven, zodat zij, zoals de apostel Paulus in een van zijn brieven zegt, het gevoel hadden vreemdelingen te zijn in plaats van medeburgers en huisgenoten Gods.

President Petersen die de rij van sprekers sloot, waarschuwde dat onze zaligmaking afhangt van het soort tehuis, dat wij ons gevormd hebben. Het Evangelie moet in het gezin geleefd worden, daar er anders geen vreugde en blijheid in het gezin kan zijn. De geest van twist is duivels en zo deze er is, moeten wij ons bekeren. Er bestaat een gulden regel; deze is het wederkerig liefhebben eren en behandelen zoals wij graag zelf behandeld wensen te worden. Laat het familiegebed nooit ontbreken, betracht rechtvaardigheid en in het algemeen: onderhoudt de geboden. Het Evangelie lost iedere moeilijkheid op, maar het vergeet bekering en vergevingsgezindheid en het voor elkander vernederen, maar het bij elkaar blijven is dit offer wel waard.

Nadat de verenigde koren een lied hadden gezongen, gecomponeerd en van tekst voorzien door broeder van Gogh uit de wijk Rotterdam Zuid, besloot bisschop Opperman de conferentie met gebed. Veel lof oogste de prachtige en gedisciplineerde samenzang van ons zendingenkwartet, dat in ons land door zijn optreden voor radio en televisie reeds vermaardheid heeft verworven, waarop elke Mormoon trots is. Vele „toegiftjes” moesten worden gegeven (op verzoek van President Petersen) voor het dankbare auditorium.

Echter ook de prestaties van de verenigde ringkoren o.l.v. haar onvolprezen dirigente, zuster Nijssen stemden tot grote voldoening. In het bijzonder ook het lied waarmee deze conferentie werd beëindigd (tekst en melodie van broeder van Gogh) werd met grote aandacht beluisterd. Het is te hopen, dat dit lied nog vele malen op het (ring) repertoire zal staan. Een woord van lof aan het adres van onze talentvolle broeder van Gogh mag dan ook zeker niet ontbreken.

Ook deze conferentie heeft het zijne bijgedragen tot de versterking van het geloof en de bereidheid van de Heiligen der Laatste Dagen tot het brengen van offers om de Heer op de door Hem aangegeven wijze te dienen. Geestelijk verkwikt zijn de conferentiegangers huiswaarts getogen en verlangend zien zij weer uit naar de volgende en laatste kwartaalconferentie van dit jaar.

*„De Gaande en Komende man”
in de Hollandse Ring*

Tijdens de 3e kwartaal conferentie van de Hollandse Ring op 18 augustus j.l. werden de volgende broeders aan de conferentie voorgesteld:

1. Voor ontheffing met een woord van dank uit zijn functie van lid van de Hoge Raad: Broeder Bernardus Althoff uit Amsterdam Oost.
2. Voor verhoging in het Priesterschap tot Hoge priester en aanstelling tot lid van de Hoge Raad: Broeder Cornelis Th. van Soest uit Amsterdam Oost.
3. Voor aanstelling tot Kerkbouwzending:
Broeder Willem Banis uit Rotterdam Noord (Schiedam)
Broeder Rudi Koorevaar uit Rotterdam Noord
Broeder Ton Ouwerkerk uit Den Haag.

Deze drie broeders zijn allen te werk gesteld bij de bouw van de Kerk in Amsterdam Oost.

„ . . En verdere mutaties in de Hollandse Ring”

Tijdens deze Ringconferentie werd tevens met een woord van dank uit haar functie van Raadgeefster in het Ring Jeugdwerkpresidentschap ontheven:

Zuster Ans Opperman - uit de wijk Amsterdam West

In haar plaats werd aangesteld:

Zuster Alie Schildt - uit de wijk Rotterdam Zuid.

Het Ring ZHV-bestuur werd versterkt door de aanstelling van Zuster Cornelia Dettingmeyer - uit de wijk Rotterdam Noord.

Wij wensen alle nieuw benoemden veel succes en 's-Heren Zegen in hun verantwoordelijke werkzaamheden toe.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

AMERSFOORT

de Vries, Johan Willy; 2 aug. 1963

de Vries-Silooy, Juliana Ella; 2 aug. 1963

ANTWERPEN

van Ouytsel, Francois Theophiel; 10 aug. 1963

van der Vloedt, Charles René; 31 aug. 1963

Commissaris, Hilda Henrietta Anne Laure; 31 aug. 1963

Wils, Dina; 31 aug. 1963

APELDOORN

Stevens, Vermolen, Wilhelmina Henrietta Petronella; 9 aug. 1963

ARNHEM

Spee, Theodora Jacoba; 9 aug. 1963

Spee, Bernard Hendrick; 9 aug. 1963

Spee, Uaria Sophis Tolhuisen; 9 aug. 1963

GRONINGEN

Dallinga, Christina Janny; 30 juli 1963

Feenstra, Cornelia; 30 juli 1963

Scholtens-Roering, Petronella; 19 aug. 1963

HAARLEM

Vosshard, Maria Dymphna; 13 aug. 1963

UTRECHT

van Aalten, Selma Barzera Hillegonda; 16 aug. 1963

ENSCHDEDE

Caudron, Egbert; 26 juli 1963

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM OOST

Buis-Kappers, Alida Huberta; 30 juli 1963

AMSTERDAM WEST

van der Valk, Hendrikus Wilhelmus; 30 juli 1963

DEN HAAG

Butters, Ruben Marcia; 21 juli 1963

Butters, Ruben Frank; 21 juli 1963

Butters, Ruben Pourchez, Hendrika Eugenie; 21 juli 1963

Jansen-Kuiper, Elisabeth Hendrika; 28 juni 1963

Timmerman-Telekamp, Mara; 26 juli 1963

SCHIEDAM

de Langen-Dillisse, Cornelia Christina; 11 aug. 1963

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ALKMAAR

Dekker, Petrus Jacobus; diaken 30 juni 1963
Heinis Arian; diaken, 14 juli 1963
Brevé, Cornelis; diaken, 16 juni 1963

AMERSFOORT

de Vries, Johan Willy; diaken, 18 aug. 1963

APELDOORN

Visser, Lucas Reinier; leraar, 14 juli 1963

EINDHOVEN

Smit, Stefanus; leraar, 14 juli 1963
Beerlage, Robert Franz; diaken, 26 mei 1963

ENSCHEDÉ

Caudron, Egbert; diaken, 28 juli 1963

LEEUWARDEN

Wolthers, Gezinus; leraar, 4 aug. 1963

OVERGEPLAATST

Scott Wartena van Hilversum naar Leeuwarden
Blaine Noorlander van Leeuwarden naar Enschede
Melvin Springer van Enschede naar Hilversum
Martin Overdiek van Groningen naar Den Haag
Max Alder van Groningen naar Rotterdam Noord
Gerrie Mooy van Rotterdam Noord naar Den Haag
Irene Kikkert van Amsterdam Oost naar Utrecht
Willy Beekhuizen van Utrecht naar Enschede
Lougene King van Den Helder naar Enschede
Margaret Lewis van Amsterdam Oost naar Groningen
Margaret Brammer van Amsterdam West naar Groningen
Lynnea Thomason van Den Haag naar Arnhem
Beverley Shaw van Amsterdam West naar Arnhem
Judy Packer van Rotterdam Noord naar Hoofdkantoor
Janice Johnson van Rotterdam Noord naar Hoofdkantoor
Joseph de Long van Zendingsschool naar Rotterdam zuid
Bruce Jarman van Zendingsschool naar Apeldoorn
Ronald Vonk van Brussel naar Zeist
Milton de Leeuw van Rotterdam Zuid naar Antwerpen
Larry van Quill van Mechelen naar Brussel
Douglas Senzee van Mechelen naar Harlingen
Thomas Anderson van Antwerpen naar Heerlen
Le Roy Dennis van Hilversum naar Maastricht
Dirk Groen van Rotterdam Zuid naar Alkmaar
Leo Beus van Alkmaar naar Maastricht
Robert Miller van Apeldoorn naar Heerlen
Albert Aardema van Amsterdam West naar Almelo
Richard Weeks van Almelo naar Hilversum
Bill Leatherwood van Rotterdam Zuid naar Amsterdam West
Broeder en Zuster Symen Stam van Hoofdkantoor naar Den Haag
Spencer Rigby van Rotterdam Zuid naar Mechelen
Auke Hart van Den Haag naar Central Zone
Earl Felix van Amsterdam Oost naar Dordrecht
Brent Koldewyn van Rotterdam Zuid naar Den Haag Zuid
Guus Roozmond van Amsterdam West naar Schiedam
Terry South van Mechelen naar Hoofdkantoor
Paul Barker van Den Haag Noord naar Arnhem
Scott Callister van Arnhem naar Den Haag Noord
Harry Randall van Breda naar Gent
William Baddley van Hoofdkantoor naar Breda
Steven Noorda van Den Haag naar Amsterdam Oost
Michael Elzinga van Vlaardingen naar Amsterdam West
Larry Tesch van Gent naar Vlaardingen

VERTROKKEN

Beverley Jane Shaw; aangekomen 23 aug. 1961 vertrokken 23 aug. 1963 Werkzaam geweest: Amsterdam West, Den Haag Noord, Rotterdam Zuid, Hoofdkantoor, Rotterdam Noord, Arnhem.

John Anjewierden; aangekomen 14 feb. 1961 vertrokken 14 aug 1963 Werkzaam geweest: Leiden, Dordrecht, Apeldoorn, Harlingen, Rotterdam Zuid Eindhoven, Amsterdam Zuid, Schiedam.

Gerald Wayne Van Sickle; aangekomen 14 feb. 1961 vertrokken 14 aug. 1963 Werkzaam geweest: Den Haag, Eindhoven, Arnhem, Alkmaar, Nijmegen, Zwolle, Hoofdkantoor, Amsterdam Zuid, Den Helder, Dordrecht.

Boyd Isaac van Leeuwen; aangekomen 1 maart 1961 vertrokken 1 sept 1963 Werkzaam geweest: Enschede, Eindhoven, Vlaardingen, Mechelen, Den Haag, Alkmaar, Zeist.

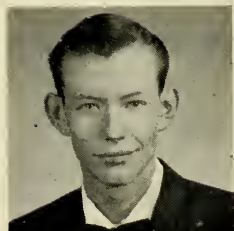
Marvin Elbert Jensen; aangekomen 1 maart 1961 vertrokken 1 sept. 1963 Werkzaam geweest: Haarlem, Gouda, Amsterdam, Zeist, Almelo, Hilversum, Bussum, Hoofdkantoor, Harlingen.

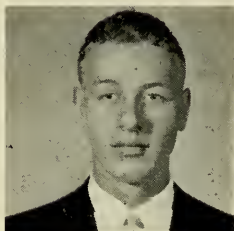
Beverley Jane Shaw

John Anjewierden

Gerald W. Van Sickle

Marvin E. Jensen

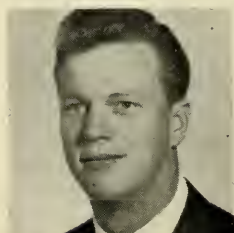
Boyd I. van Leeuwen

AANGEKOMEN

Bruce Theran Jarman, van Ogden Utah

Joseph Smart De Long, van Portland, Oregon

Broeder en Zuster Symen Stam, van Salt Lake City, Utah

Bruce T. Jarman

Joseph S. De Long

Br. en Zr. Symen Stam